

Emily Vichřná

A
PÍRÁTSKÝ
PRINC

LIZ KESSLEROVÁ

Albatros

Emily Vichrná a pirátský princ

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Liz Kesslerová

Emily Vichrná a pirátský princ – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Emily's Vichrná

Emily Vichrná

A
PIRÁTSKÝ PRINC

Ilustrovala Lisa Horton

LIZ KESSLEROVÁ

Albatros

Přeložila Jindra Horynová

Text copyright © Liz Kessler 2019
Illustrations © Liz Horton 2019
Translation © Jindra Horynová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-00-05665-4
ISBN e-knihy 978-80-00-05710-1 (1. zveřejnění, 2019)

Nepřestávej myslet na Ithaku.
Je tvůj souzený cíl.
A nespěchej,
zůstaň na cestě po mnoho let.
Ve stáří dorazíš k ostrovu
bohatý tím, co jsi zažil,
lhostejný ke všem pokladům.
Jsi moudrý, získal jsi zkušenost.
To Ithace dlužíš tu úžasnou cestu.
Cos zažil, bez ní by nebylo.

C. P. Cavafy

První kapitola

Ptám se. Kdybyste si mohli vybrat: buď podniknout cestu v kouzelném zlatém voze spolu s tátou a nejlepší kamarádkou, doprovázeni delfíny a velrybami, nebo plout na luxusní pětihvězdičkové výletní lodi s mámou a svým klukem, jak byste se rozhodli?

Upřímně řečeno, většina lidí takovou nabídku asi moc často nedostane, takže nemají co řešit.

Jenomže já nejsem jako většina lidí. A tak se *rozhodnout* musím.

Odjeli jsme všichni společně na dovolenou. Na týden. Měl být plný slunce a lenošení. Ale dopadlo to jinak. Proplavat největším vodopádem na světě na vlastní kůži znamenalo bojovat o život. Najít pět set let starého obra taky nebyla procházka růžovým sadem. A k tomu se přidal děs ze zemětřesení, které mohlo mít za následek obrovskou tsunami, ohrožující celý svět.

Prostě takový normální týden.

Můj určitě! Aspoň poslední dobou to tak nějak obvykle probíhalo.

Nicméně výsledek stál za to: podařilo se nám zachránit stovky lidských životů na ostrovech poblíž! A to nemluvím o tisících dalších na druhé straně oceánu. Jako výraz vděčnosti nám obyvatelé ostrova, na kterém jsme bydleli, zajistili na cestu domů luxusní kajuty na přepychové výletní lodi. A to ne jen tak ledajaké! Kromě všeho vybavení pro dospělé, kteří jsou nadšení z tanečních sálů a nádherných lustrů a takových věcí, tam je i celá jedna paluba vyhrazená dětem, s vlastním zábavním parkem! A v něm vodní skluzavky, lezecké stěny, asi stovka různých klubů, herny a taky pulty plné sladkostí.

I Neptun byl vděčný. Zabránili jsme vytvoření tsunami, která by ohrozila všechny kontinenty. Ani král moří nechtěl mít něco takového na svědomí. Navíc se chtěl ukázat jako velkorysý vládce, a tak nám vedle luxusní výletní lodi na cestu nabídl svůj nejlepší kočár s perfektními delfíny a tou nejelegantnější velrybou.

Proto to dilema.

Moje nejlepší kamarádka Shona je mořská panna. Já sice taky, ale jenom když se ponořím do vody. Na souši jsem normální holka, kdežto Shona může žít jenom ve vodě. Nemohla si teda vybírat, pro ni existuje jen jediná možnost: cestovat Neptunovým kočárem. Ten může jet i po hladině, ale většinou se žene mořem v hlubinách. Táta je mořský muž, takže pojede kočárem s ní.

Máma i se svou přítelkyní Millie byly z plavby nádhernou lodí nadšené. Teda Millie rozhodně. Mamka se napůl těšila a napůl byla smutná.

„Moc bych si přála, abychom tu nádhernou cestu zažili s tátou společně, víš?“ svěřila se mi, když jsme se šly naposledy projít po zlatém písku na pláži. Jako suchozemská žena cestovat kouzelným kočárem pod vodou nemůže. „Sám si to člověk nikdy tolik neužije.“

„Ale mami, vždyť vůbec sama nebudeš,“ uklidňovala jsem ji.

Vzala mě za ruku. „Já vím. Bude tam Millie, ale to je něco jiného.“ Zhluboka si vzdychla, a mně najednou došlo, co musím udělat.

„A cítila by ses líp, kdybych jela na lodi s vámi?“

Stiskla mi dlaň. „Opravdu?“ zeptala se s jiskřičkami naděje v očích. „Ty bys to pro mě udělala?“

„Jasně že jo, mami! Nechci, aby ti tam bylo smutno.“

Přitáhla si mě k sobě. „Děkuju ti, zlatíčko. Hned se cítím líp. Myslím, že nám spolu bude fajn.“

Objala mě tak pevně, že jsem skoro nemohla dýchat. Ale měla jsem radost. „Určitě!“ souhlasila jsem, když mě pustila.

A myslela jsem to vážně. Jednak to vypadalo, že loď bude prostě úžasná. A kromě toho mi Aaron oznámil, že se rozhodl dát jí přednost před kočárem.

Aaron je můj kluk a je polomořský stejně jako já. Uplynulý týden pro něj znamenal doslova životní změnu. Ukázalo se totiž, že obr je jeho vzdálený příbuzný, a Aaron se rozhodl na Zapomenutý ostrov vrátit. Chce tam jet i se svojí mámou a zůstat tam. Už napořád.

Což znamená, že tohle pro nás bude jedna z posledních příležitostí strávit nějaký čas spolu.

K jeho rozhodnutí určitě přispělo i to, že je na lodi zábavní park. On totiž vyrůstal bez jakýchkoli podobných atrakcí. Zažil jenom lunapark na přístavní hrázi v Brightportu. Tenhle bude nejspíš desetkrát lepší, a navíc na lodi!

„Luxusní výletní loď,“ mumlala mamka a špičkami bot před sebou hrnula jemný písek. „To zní dobře, ne?“

„Jo,“ přitakala jsem. Musela jsem uznat, že má pravdu.

„Máte všechno? Určitě?“ zeptala se mamka táty. Plaval i se Shonou podél mola. Vprovázeli nás. My šli po molu ke člunu, který nás měl dovézt k lodi. Zavazadla nám už poslali z hotelu napřed. Millie kráčela ve předu, já a Aaron vedle mámy. Táta a Shona tam měli zůstat o den déle, protože čekali, až pro ně Neptun přijede s kočárem.

Táta se zasmál. „Co přesně máš na mysli?“ zjišťoval. „Sami sebe máme, Neptun je se svými lidmi na cestě, všechno je, jak má být!“

Máma se zastavila. „Jen... dej na Shonu... i na sebe pozor,“ zatřásl se jí hlas.

Táta k ní vztáhnul z vody ruce. Jednu měl sevřenou v pěst, zřejmě v ní něco držel. „Pojď ke mně,“ vyzval ji.

„Nemůžu! Namočím si šaty!“

„Co na tom?“ smál se táta. „Jenom pojď, mám pro tebe dárek.“

„Dárek? Proč teď?“

Pokrčil rameny. „Protože tě miluju. A taky abys věděla, že jsem pořád s tebou, i když mě zrovna nevidíš.“

Máma se přikrčila. Šaty si rukou sevřela nad koleny, sundala si boty a spustila nohy přes okraj mola do vody.

Já s Aaronem jsme si sedli vedle ní a Shona připlavala k nám. Všichni tři jsme se dívali, jak táta rozevřel prsty a natáhl k mámě ruku. Naklonila jsem se blíž, abych se podívala, co má na dlani.

Ležel v ní jemňoučký zlatý řetízek s přívěškem ve tvaru dvou propletených srdíček. Jedno z drobných diamantů, druhé zlaté. Kolem obou smyčka z rybího oca-su. Zlato a diamanty se na slunci krásně leskly.

Mamka si přitiskla dlaň na ústa. „Jakeu,“ špitla. „Ten je překrásný!“

„Jako ty,“ řekl na to táta.

Všichni jsme užasle zírali. Máma měla pravdu. Byl to nádherný šperk. Nejjemnější a nejtřpytivější náhrdelník, jaký jsem kdy viděla.

„Úžasně švihlý, pane Vichrný,“ vydechla Shona.

„Já vím,“ culil se táta.

„Odkud něco takového máš?“ divila se máma.

„Od Neptuna!“

„Cože?“ Nemohla jsem uvěřit vlastním uším. Neptun je vládce všech moří a taky tátův šéf. Obvykle není moc štědrý a nikdy nerozdává dary jenom tak. „Proč ti dal Neptun náhrdelník?“

„Prý měl v plánu ocenit moji práci už od té doby, kdy jsem se stal členem jeho týmu. A potom, co se událo v uplynulém týdnu, chtěl naší rodině projevit vděčnost dostatečně na úrovni.“

To si umím představit! Jeho nabubřelou královskou řeč... „To je nádhera,“ musela jsem ale uznat.

„Vybral ho jako vzácnost z jedné ze svých nejceněnějších sbírek,“ dodal pyšně táta.

Mamka stále ještě hleděla s očima dokořán. „Ukaž,“ vyzval ji táta. „Já ti ho připnu.“

Sklonila hlavu a taťka švihl rybím ocasem, aby se přiblížil až k ní a mohl jí řetízek zapnout.

Chytla ho kolem krku. „Moc se mi líbí, děkuju!“ Byla nadšená. „Miluju tě, Jakeu.“

Udělala jsem na Aarona se Shonou obličej. „Radši zmizíme, co říkáte?“

Aaron vstal a oprášil si nohy. „Tak jdeme, ne?“ souhlasil.

Podívala jsem se na Shonu ve vodě. Ještě se mi nechtělo se s nejlepší kamarádkou rozloučit. Po tom všem, čím jsme si prošly minulý týden, jsem na to nebyla při-

pravená. I když to mělo být jen na pár dní, zdálo se mi to dlouho.

„Počkej!“ Koukla jsem na rodiče. „Poplavu se Shonou a sejdeme se na konci mola, jo, mami?“ Zouvala jsem si boty.

Ještě se líbali. „Tak na sebe dej pozor, klobásko,“ odtrhla se máma. „A buď tam včas!“

„Jasně že budu! Za pět minut jsem tam.“

Plavky už jsem měla na sobě, tak jsem si jen stáhla tričko a šortky. Posadila jsem se na kraj mola a spustila nohy do vody.

Pak jsem vklouzla do moře. Bylo teplé a hladké jako karamel. Nejradši bych se v něm celá rozpustila.

Zavřela jsem oči, zajela hlavou pod hladinu a nechala se obejmout vlnami.

Za chvíličku se dostavil známý pocit, který se už stal mojí součástí, stejně jako dýchání nebo spánek. Mravenčení v nohou. Znecitlivění. Obojí postupuje přes lýtka a stehna až k pasu. Pak mi vždycky nohy úplně ztuhnou a splynou dohromady. Vzápětí zmizí a místo nich se mi utvoří rybí ocas.

A je ze mě mořská panna.

Švihla jsem ocasem a spustila se níž ke dnu. Shona se mnou. Společně jsme vypluly od břehu zálivu.

„Určitě budeš v pohodě?“ dělala jsem si starosti.

Jak plavala, blondaté vlasy se kolem ní vlnily a obtáčely ji. „Myslíš, když budu cestovat domů do Shiprocku v pohodlí Neptunova zlatého kočáru, taženého těmi nejlepšimi delfíny ze všech?“ upřesňovala. Máchla

ocasem a rozstříkla kolem sebe třpytivé bubliny. „Hmm, nech mě přemýšlet!“

Zasmála jsem se. „Já jen nechci, aby ses cítila osamělá nebo přímo opuštěná, ani nic podobného,“ upřesnila jsem.

„Vážně jsem absolutně spokojená. Je to perfektní! Přísahám.“

„Fajn, tak dobře. Ale stejně mi budeš chybět,“ řekla jsem a plavala dál. Voda tu byla tak průzračná, že jsem krásně viděla až na písčité dno. Když jsme se dostaly blíž k hejnu ryb, vystartovaly pryč jako o život.

„Ty mně taky,“ souhlasila. Vznášela se ve vodě vedle mě a jenom lehce pošvihávala rybím ocasem. „Ale fakt je, že si toho budeme moct spoustu vyprávět, až se pak uvidíme!“

„To máš pravdu,“ uznala jsem.

„Tak poplav!“ culila se. „Kdo bude dřív na konci mola?“

Svinuly jsme rybí ocasy, odrazily se ve vodě a vyrazily.

Když jsem se vytáhla z vody a čekala, až budu mít zase nohy, pobídla nás máma: „Hej! Rozlučte se a pojd' už!“

Hodila jsem na sebe oblečení a bylo mi jedno, že budu mít všechno mokré. Strávit poslední minuty se Shonou pro mě bylo důležitější, než abych měla suché věci.

„Ahoj na protějším břehu!“ zavolala jsem na tátu se Shonou a přidala se k mamce a Aaronovi.

Shona odpověděla zamáváním, pak se potopila,

máchla ocasem, a zůstal po ní jen oblouk duhových kapek.

„Těším se na tebe, maličká,“ volal táta. „Užijte si to!“
„Jasně! Díky!“

Pozorovala jsem je, jak plavou pryč, a připadalo mi, že s sebou berou i kousek mě samotné.

„Tak už pojďte!“ křikla Millie. Zahlédla jsem, že tam, kde stojí, se dole na hladině pohupuje člun. „Za dvě minuty odplouváme!“

Všichni tři jsme se k ní rozběhli a pak společně nastoupili do člunu, co nás měl odvézt k výletní lodi: našemu domovu na několik dalších dní.

Vyjeli jsme ze zálivu. „Nebude to na dlouho,“ chytla jsem mamku za ruku. „A potom se vrátíme k normálnímu společnému životu.“

Pohládila mě. „Už se nemůžu dočkat,“ přiznala.

Opřela jsem si jí hlavu o rameno a sledovala, jak příd' člunu rozráží vlny.

Obkroužili jsme pevninu a před očima se nám objevila lesklá bílá loď. Impozantní. Měla sedm pater s balkony podél celého boku a nablýskanou palubu na zádi. Její jméno bylo na trupu vyvedené zlatým písmem. *Paprsek*. Opravdu zářila jako sluneční paprsek.

Až odsud jsem viděla tobogán na horní palubě. Aaron do mě drcl loktem. „Zábavní park!“ zubil se nadšeně.

Přibližovali jsme se k lodi a já jenom zírala. Člun dojel k zádi, vrata se tiše otevřela a my jimi projeli dovnitř.

„Tady si vystupte,“ pobídl nás řidič a hodil lano dvěma mužům v uniformách, kteří sešli dolů a čekali tam na nás. Potom jim podal naše zavazadla a pomohl nám z člunu vystoupit. „Hezkou zábavu!“ popřál nám a několikrát protočil motor. Ještě vyhákl lano a pak odjel s člunem pryč.

Ti dva vzali zavazadla a vedli nás dál. „Ukážeme vám vaše kajuty,“ informoval nás jeden z nich a s úsměvem dodal: „Věřím, že budete spokojeni.“

Procházeli jsme vnitřkem lodi, nejdřív po točitém schodišti nahoru, pak kolem oken sahajících od stropu až k mramorové podlaze, nad níž se vznášely obrovské křišťálové lustry. Máma s Millie byly unešené a se zatajeným dechem si ukazovaly na tu nádheru. My s Aaronem jsme si nabírali plné hrsti bonbonů ze skleněných mís, rozestavěných všude kolem.

Konečně jsme dorazili na naši palubu. Měli jsme čtyři kajuty vedle sebe ve stejné chodbě. Říkám kajuty, ale vlastně bych měla říct luxusní apartmá.

Po měkkém koberci jsem vešla dovnitř. Tolik prostoru! Otevřela jsem dveře do koupelny. Mám vlastní vířivku! Kolem ní na stěnách obrázky delfínů a velryb. Dávkovač na mýdlo v podobě sněhové koule. A na toaletním papíru křížovky!

Vrátila jsem se do hlavní části kajuty a sedla si na široké dvojlůžko. Postel byla tak měkká a pružná, že jsem

skoro neodolala pokušení si na ní zaskákat, jako jsem to dělávala, když jsem byla malá. Možná později.

Vyhrabala jsem se z důlku v matraci a rozhlédla se. Velká pohovka a televize s obrazovkou značných rozměrů. Podívala jsem se na seznam kanálů. Padesát kanálů pro děti! Ne že bych si ze všeho, co se dalo na lodi dělat, vybrala zrovna jenom sedět a civět na televizi.

Došla jsem k proskleným dveřím, které vedly na můj soukromý balkon. Vyšla jsem ven.

„Ahoj!“ Na vedlejším balkonu stála máma. „Tak co tomu říkáš?“ zeptala se. „Myslíš, že si cestu domů pěkně užijeme?“

„Hm-m, počkej, musím se zamyslet,“ dělala jsem si legraci. „Vypadá to, že jo!“

Když loď vyplula na moře, zůstal mi na tváři úsměv a rozjásaný výraz. Tentokrát nám naši pohodu *určitě nic* nenaruší.

Druhá kapitola

„Cool, co?“ podával mi Aaron talíř.
„Mhm,“ souhlasila jsem.

Byl to náš první večer na lodi, už jsme snědli hlavní chod a stáli jsme ve frontě u bufetových stolů, abychom si vybrali neméně důležitou část večere: dezert.

Sice jsem měla žaludek plný k prasknutí, ale hlava si nedala říct. Chtěla ještě. Ale co si dát? Těžké rozhodování. Maršmelouny a jahody s čokoládovou polevou? Mátovou zmrzlinu s kousky čokolády? Nebo košíček z čokoládového těsta s višňovou náplní a šlehačkou?

Rozhodla jsem se pro trošku od každého a Aaron mi podal lžici, abych si mohla nabrat.

„Páni,“ podivovala jsem se potichu. „To je teda loď! Ani lžice nemají obyčejné.“ Byly z masivního stříbra s ornamentálním vzorem na okrajích.

Vraceli jsme se zpátky s dezerty na talířcích, když se ozvalo zapraskání mikrofonu a nějaká žena si odkašlala.

„Dámy a pánové, dovoluji si vám popřát dobrou chuť. Ráda bych se představila těm, kteří se k nám dnes připojili. Jsem Greta, a jako hlavní animátorka se starám o vaši zábavu. Vítejte na lodi *Paprasek*. Věřím, že si z cesty odnesete ty nejbáječnější zážitky. A doufám, že máte s sebou taneční obuv, protože dnes večer nás čeká taneční zábava!“

Aaron do mě drcl loktem. „Jaký to podle tebe bude? Spousta dospěláků, co se líně pohupují v rytmu starých hitů, nebo víc divočiny pro nás?“ váhal.

Pokrčila jsem rameny a udělala obličej. „Trochu od obojího?“

Greta ještě pokračovala: „Za malou chvíli se objeví kapela a během dvaceti minut začne hrát k tanci. Přeji vám všem krásný večer!“

Vrátili jsme se ke stolu a pustili se do dezertu.

A na opačném konci místnosti jsme za pár minut opravdu spatřili členy kapely, jak si na podiu chystají nástroje a všechno potřebné. Netrvalo dlouho, a začali hrát. Písničky jsem neznala, ale většina lidí kolem si podupávala do taktu, někteří pokyvovali hlavami.

Millie se otočila na mamku. „Jsou dobří, že?“

„To jo,“ souhlasila máma. „Jen bych si přála tu mít tanečníka.“

„Nezatancovala byste si se mnou, paní Vichrná?“ navrhl Aaron, když odložil lžičku a otřel si pusu ubrouskem.

„To je od tebe moc hezké,“ zasmála se máma, „ale takhle jsem to nemyslela. Vy dva si ale určitě běžte zatancovat spolu.“

Obrátil se ke mně. „Chce se ti?“

Kapela zrovna dohrála a zpěvák právě do mikrofonu zahlásil: „Tak to bylo něco pro starší a teď pár modernějších kousků pro mladší generaci.“

A začali hrát skladbu, kterou jsem znala. Tu, při které dělají všichni stejné poskoky, kroky a legrační pohyby rukama, jako by napodobovali ptáky. Ve škole jsme se takhle někdy bavili.

„No tak pojď,“ řekla jsem. „To je ptačí tanec!“

„Cože to je?“ divil se, ale já už ho táhla za ruku.

„Ukážu ti to. V podstatě jenom děláš všechno podle toho vepředu.“

Mrknul na kapelníka, který právě v předklonu mával rukama jako křídly. Lidi kolem vstávali, aby se připojili. Vepředu se banda menších dětí s výskotem a ječením snažila kapelníkovy pohyby napodobit.

„Tak jo, zkusíme to,“ smál se Aaron cestou na parket. „Ale nevím, jestli je to nejlepší nápad. Tancovat neumím a napodobovat nějakou sestavu už vůbec ne,“ tvrdil celý rozesmátý.

A měl pravdu. Vůbec mu to nešlo! Když šli všichni do podřepu, ještě mával křídly, když se ostatní točili dokola, dál tleskal rukama.

„Už se nemůžu smát, jak mě všechno bolí,“ držela jsem se na konci za břicho.

„Mě zase všechno bolí od toho, jak jsem vrážel do lidí kolem! Jsem úplně otlučený,“ smál se a proplétal se za mnou přes parket.

Mamka zrovna přicházela ke stolu a na tácu nesla pití. „Mám tu pro vás kolu, dáte si?“ zeptala se a každému podala sklenici. „A mojito s extra dávkou limetky pro Millie a pro mě.“

Přitukli jsme si. „Na zdraví,“ řekla jsem.

„Na šťastnou cestu domů,“ pronesla máma.

Stála jsem u stolu a rozhlížela se kolem, když jsem si všimla osamělého chlápka, který krácel směrem k našemu stolu. Vysoký, opálený, široká ramena, blond vlasy sčesané dozadu a rozdělené pěšinkou, tenký knírek doplňoval náznak stylového strniště. Na sobě měl modrý oblek, pod sakem bílou rozhalenku. Řekla bych, že nejspíš teprve nedávno dodělal školu, ale zjevně chtěl vypadat světaznale, a tak nasadil protřelý výraz a sebevědomě si vykračoval.

„Pardon, dámy, je tady obsazeno?“ ukázal tam, kde jsme předtím seděli s Aaronem, a oči se mu zeleně zaleskly.

Máma vzhlédla. Millie se na něj taky podívala a zůstala hledět s otevřenou pusou, když jí věnoval zářivý úsměv.

„To jsou naše místa,“ odpověděl Aaron dřív, než mohl cokoliv říct někdo jiný. Kavalířsky mi odsunul židli a sám se rychle posadil na tu druhou.

Mladý muž lehce rozpráhl ruce dlaněmi vzhůru. „Promiňte, nemyslel jsem tím nic zlého,“ tvrdil. „Ponechám vás spo...“

„Nějaká židle se pro vás určitě najde,“ nenechala ho domluvit Millie. Rozhlédla se a ukázala k vedlejšímu stolu. „Podívejte, tamhle je jedna volná. Jistě jim nebude vadit, když si ji vypůjčíme.“

„Jedině pokud to nevadí vám. Nechci vás rušit. Prostě jsem zahlédl dvě krásné dámy a nechtělo se mi věřit, že by je manželé nechali samotné.“

Aaron se na mě podíval a udělal obličej. Potlačila jsem smích.

„Já jsem single,“ trylkovala Millie. „Jen pojďte! Dejte si k nám židli, my se trochu posuneme.“

Okamžitě byl zpátky s židlí a hned se ji snažil protlačit do mezery mezi mámou a Millie.

„Takhle je to lepší,“ libovala si Millie, když jsme se všichni trochu posunuli, aby se ten neznámý vešel ke stolu. Začali jsme se seznamovat.

„Já jsem Noah,“ představil se. „Moc si vašeho pozvání vážím. Jsem tu pracovně, za obchodem, takže cestuji sám a připadám si značně osamělý.“

„Vím, jak vám je,“ přidala se mamka trochu posmutněle.

Noah se k ní otočil. „Vy jste taky single?“ zeptal se a zdvihl obočí. „Tomu nemůžu uvěřit!“

Máma se zasmála a do tváří se jí nahrnula červeň.
„Můj muž je...“

„Táta je taky pryč za obchodem,“ přerušila jsem ji.
„Brzo se s ním setkáme. Velmi brzo.“ Nehodlám nechat
nějakého svalovce, co se chová jako puberták, aby to
zkoušel na mámu! Ble!

„Díky Emily, dokážu za sebe mluvit sama,“ vypěnila
máma. Obrátila se zpátky na Noaha. „Co jsem to ří-
kala?“

Usmál se na ni. „Myslím, že jste říkala, že jste tu bez
manžela, a že si tedy pro dnešní večer nemusím nechat
vzít potěšení ze společnosti krásné ženy.“

Millie hlasitě zakašlala. Otočil se na židli k ní a rych-
le dodal: „Potěšení ze společnosti *dvou* krásných žen.“

Koukla jsem na Aarona a protočila oči. Millie zrud-
la a pohodila hlavou.

„S čím obchoduješ?“ zeptal se ho Aaron.

„S diamanty,“ bleskurychle odpověděl Noah. Potom
se znova otočil k mámě: „A jestli smím, musím říct, že
se nemůžu vynadívat na váš úchvatný náhrdelník.“

Máma si sáhla na krk. „To je dárek od manžela,“
řekla. „Dal mi ho, abych se necítila tak osaměle.“

Noah si přitiskl ruku na prsa. „Ó, to je tedy velmi
romantické,“ pronesl a vstal. „Dobrá, když tady váš
manžel není, musím si tedy s vámi zatančit já.“ Odstr-
čil židli a natáhl k mámě ruku. „Smím prosit? Slitujte
se nad osamělým cestovatelem,“ vyzval ji.

Když se máma postavila vedle něj, otočil se ještě
na Millie: „Slíbíte mi další tanec?“